

ESCAC I MAT...

La vida és com una partida al pòquer, una partida als escacs, o a les dames... La vida és un simple joc d'atzar... on es pot guanyar i es pot perdre... No depèn només de tu, la sort i l'astúcia del contrincant hi tenen molt a veure...

En el meu cas, la sort em va girar l'esquena, vaig intentar fer-me la forta, fer veure que res m'importava, fer veure que seguia endavant... Intentant sempre no veure allò que no volia... Tapant-me els ulls per amagar-me de la realitat... Fent veure així que era feliç, però els meus esforços no van servir de res, fingint; tan sols m'enganyava a mi mateixa... Tenia por d'enfrontar-me a la vida, als meus enemics, sempre pensava en el que dirien els altres de mi... Pensava només en mi mateixa, i jugava jo sola la meva partida. Sense escoltar res del que em deien els que m'estimaven...

Potser això m'ha servit d'escarment, ja que em queden poques fitxes per moure o pocs moviments per fer... Sempre ens adonem de les coses quan ja és massa tard o quan ja no tenen solució...

Ara és una sensació estranya la que s'apodera de mi... Mantinc els ulls closos... No puc obrir-los, no sento res, només sento els dèbils batecs del meu cor i unes veus molt llunyanes, com si m'estiguessin parlant des de dintre d'una habitació que es troba molt lluny d'on sóc, però, en realitat les veus són al meu costat. L'únic que puc fer d'una manera digna és recordar, em sento envoltada per un mar de records que m'omple la memòria... Tan de bo pogués esborrar tot allò que crema, aquells records que fan mal... Tan de bo pogués esborrar el meu passat. Tornar a començar de nou, amb l'experiència del patiment i la curiositat de la novetat. Poder mirar enrere ens ajuda a seguir endavant, però... No mirant enrere podem canviar el passat, no podem esborrar els nostres actes, ni tan sols podem evitar dir certes coses que van fer mal en el seu moment.

De sobte, una veu més potent trenca els meus pensaments: és el metge. Em toca la revisió perquè no sé quines proves m'han de fer, no deuen ser massa bones perquè la mare pregunta si me'n sortiré... El metge no en té gaires, d'esperances... No puc veure els moviments que fa amb el cap, però puc sentir la seva veu, parla amb un to sec, com si volgués acabar l'explicació ràpid. Una infermera de pràctiques li ha preguntat al metge que què és exactament el que jo sento. I jo, en sentir això, intento fer forces per respondre-li jo mateixa, però... No puc!! M'és impossible!! No sé ni jo què em passa, el metge encara no ho ha explicat a la mare... Només sento una impotència que s'ha apoderat de mi: jo vull moure totes les parts del meu cos, però no puc, vull parlar però les paraules queden travades a la meua llengua. Sempre he intentat buscar un perquè a tot el que passava, mai m'he conformat amb una sola resposta... He sigut molt exigent, tant que he arribat fins i tot a perdre el control. I és per això que ara sóc on sóc...

El metge torna a ser capaç d'interrompre els meus pensaments... De cop, el món se'm cau a sobre... Aquestes paraules ressonen una vegada i una altra dins del meu cap, com un tret. No puc ni plorar... El metge ha dit per fi què tinc... Estic en coma!! Seguidament, els plors de la mare em fan mal, no puc suportar veure-la així per culpa meua... Si ella està així, ara és per culpa meua. Tot va començar per una obsessió, una mania que tenia jo... I ara pot acabar amb la meua vida! No vull pagar aquest preu tant alt! Reconec que vaig ser una egoista, que no vaig pensar en els que m'envoltaven, però no els vull deixar aquí. Ells han patit per mi durant molt de temps i jo no els vull deixar, m'ho jugaré tot. Jo vull guanyar-li la partida al que juga contra mi. Vull despertar i fer el que vaig ser incapaç de fer... Vull despertar i lluitar!

Puc sentir com la mare regira el meu diari i el llegeix en veu alta... El metge ha dit que m'han de parlar, perquè, malgrat estar així, jo els sento.

Però no m'agrada que la mare es limiti a llegir-me el meu diari... Mai m'ha agradat que em regirin les coses, però ara ja no puc fer-hi res. Tots els meus sentiments estan a les seves mans. I ara ella sense voler em tortura... Hauré de sentir la mateixa història una altra vegada, hauré de tornar a reviure un malson que encara no s'ha acabat. No puc impedir-li. Però, a mi, m'agradaria més que em parlés d'altres coses o que em llegís altres històries on la protagonista no fos jo i, si pogués ser, amb un final feliç...

La deixo fer, deixo que vagi llegint. De fet, no tinc manera per impedir-li-ho. Sé que descobrirà coses que jo mai li hauria explicat, potser s'enfada amb mi, o senzillament potser només se'n sorprèn. Però passi el que passi, reaccioni com reaccioni... Potser ja no podré dir-li res mai més.

01 de gener del 2006:

Avui que comencem l'any m'he proposat escriure un diari... M'ho havia plantejat altres vegades, però, mai havia dut a terme l'objectiu fins al final. Aquest és el meu propòsit per al 2006. N'he intentat molts, com ara deixar-me de mossegar les ungles, estudiar una mica cada dia, deixar de contestar malament, deixar de menjar xocolata... Però sempre m'ha acabat passant el mateix! Ho començo a fer i segueixo el primer mes, després ja... per un dia no passa res, demà hi torno... petites excuses que acaben fent que el meu propòsit deixi de complir-se.

A part d'escriure un diari tinc un altre objectiu per complir, sé que sona tòpic però... aquest any em vull aprimar. Perdre uns quants quilos. La mare em diu que és una tonteria, que jaestic bé comestic, però jo no hiestic d'acord. Quan em miro al mirall no m'agrada el que hi veig...

Sento el murmuri de la mare, sospirant deixa anar aquesta frase... " Per què tot ha hagut d'anar tan ràpid?"

Havent dit això torna a llegir...

15 de gener del 2006:

L'arribada a classe després de les vacances de Nadal ha estat com totes les arribades al col·le... Només de pensar una altra vegada en els profes, els deures i els exàmens m'agafa de tot!!!!

M'he alegrat de veure en Santi. Ell no és un tio com tots els altres, és un amic amb el qual sempre pots parlar, no m'ha fallat mai, a vegades veig que se sent sol, o senzillament incomprès. El curs passat s'ho va passar molt malament: els nois de la meua classe deien que era gai. I més d'un cop, vaig donar la cara per ell. Ho trobava injust. ¿Què passa, que perquè un noi sigui sensible, atent i carinyós, ja ha de ser gai?

Aquest any les coses li estan anant millor. És el meu millor amic, tinc a altres companyes de classe amb les quals també puc confiar, surto amb elles a les nits, passo estones plenes de atacs de riure... Però qui sempre ha estat allí, qui sempre m'ha fet tirar endavant ha sigut el Santi. Qualsevol cosa, per insignificant que fos, qualsevol dilema, qualsevol llàgrima rodolant per la meua galta ha estat eixugada per ell. Me l'estimo.

27 de gener del 2006:

Ja s'acaba el gener. Per molts esforços que hagi fet només he aconseguit baixar 500 grams. Avui he anat a comprar roba amb les de la classe. La veritat és que m'ho he passat una mica malament. Elles tenen un cos perfecte, semblen models, es possessin el que es possessin els quedava bé. Sortien de l'emprovador i es feien fotos. Jo em limitava a posar i treure'm els texans. Sense sortir d'on era. De la manera més discreta, quan em deien que com m'anava, sempre els responia el mateix..."Aquests texans no m'acaben de fer el pes" o "No els vull aquests, s'assemblen massa a uns que ja tinc".

Al final, he tornat a casa sense cap bossa. Una mica trista, m'he tancat a l'habitació a escoltar música. De sobte, la mare m'ha cridat per anar a dinar. M'he trobat la taula parada i un plat d'espaguetis amb salsa italiana: és el meu plat preferit. Me'ls he menjat tots, fins i tot he repetit. La mare s'ha posat contenta en veure que aquest cop també m'havia oblidat

del meu propòsit. Però ella no sap què m'està passant. Un cop, havent menjat les postres, he anat a l'habitació i he engegat l'ordinador. M'he posat a navegar per internet i he vist una foto de la Kate Moss. Sempre m'ha agradat i em sé tots els seus anuncis de memòria. La trobo realment guapa. De sobte... Un sentiment de culpabilitat s'ha anat apoderant de mi. En veure la perfecció del cos d'aquella model m'ha vingut al cap el plat ple d'espaguetis que m'havia menjat. M'he posat a plorar... No entenia per què. M'he aixecat de la cadira i he corregut fins al lavabo. M'he mirat al mirall... "Realment estic grassa". I sense pensar-m'ho dues vegades he posat el cap a la tassa del vàter. He comptat: 1, 2, 3...i... Ja estava! Havent fet això, m'he sentit molt millor. He tornat a l'habitació havent-me tret un pes de sobre.

A la tarda he anat al cine amb el Santi. M'ho he passat més bé que comprant roba, la veritat, però elles també em fan riure i em fan passar moments per recordar... (ara bé, això sí, sempre que no parlen dels seus cossos i de les seves manies).

La mare s'ha posat a plorar... S'ha acostat cap a mi i m'ha fet un petó al front. I jo he pogut notar com les seves llàgrimes mullaven la meva cara.

02 de febrer del 2006:

Avui ha sigut un dia inoblidable! He aconseguit que la mare em deixés tallar el cabell com la Kate Moss. El Santi diu que m'estic obsessionant amb ella, però jo sé que no és així. La perruquera m'ha fet uns reflexos rossos foscos que contrasten amb el meu color de cabell, ara tinc dos tipus de ros, m'agrada el que m'han fet. Però... encara em queda massa per arribar a assemblar-me a ella. Últimament no sé què em passa, tinc l'habitació plena de bosses de patates, bombons de xocolata... A les hores dels àpats menjo amb excés, em sento bé menjant... Em desfogo, tots els meus maldecaps van a parar al meu estómac. Però després em començo a sentir malament, em començo a sentir molt culpable i he de treure-ho tot. Escopint tot allò que em fa ser la persona que no vull ser. Sóc un simple punt insignificant, no sóc capaç de dominar res. L'única cosa que sóc capaç de controlar és el menjar. I això és el que fa que em senti forta...

Sabia que no em fallaria, ha vingut a veure'm. Ha entrat a l'habitació corrents, ha arribat al cantó del meu llit respirant molt fort, com quan acabes de fer un gran esforç. Ha arribat i m'ha fet un petó molt fort a la galta. Ara m'agafa la mà amb molta pressió, me l'estreny tan fort com si tingués por de perdre'm per sempre. De fet... La té, la té ell, la té la mare i la tinc jo, la por aquesta de no poder tornar a obrir mai més els ulls. La mare suposo que deu haver fet el cor fort i s'ha decidit a llegir-li el meu diari. Ja m'és igual que ell escolti els meus sentiments. Allò que algun dia vaig arribar a sentir... Ara l'únic que m'importa és poder-me despertar.

01 de març del 2006:

Avui he anat a la farmàcia i m'he comprat unes pastilles per aprimar-me. No sé si funcionaran massa. Les he vist anunciades a una pàgina web "PROANA". És increïble la quantitat de consells que arribes a trobar en aquestes pàgines d'internet. Hi ha un munt de noies de la meua edat que tenen cent mil trucs per mantenir un cos 10 escrits allí. Em passo hores mirant les fotos d'aquests webs, però ara que estic d'exàmens estic més concentrada en els estudis. No és que els porti malament, però quan arriba aquesta temporada m'estresso moltíssim. I el pitjor de tot és que no paro de menjar. Quan em poso nerviosa ,necessito calmar-me menjant porqueries. Però, la solució és molt fàcil. Tres pastilles després de cada menjada i aquí no ha passat res. Em sembla que la mare comença a pensar malament de mi. Es queixa que falta menjar a la nevera i em pregunta indirectament si l'agafo jo. I jo responc amb naturalitat, abans no sabia mentir i ella sempre em pillava quan li deixava anar alguna trola. Ara sempre li dic el mateix "a veure mama!! Com vols que sigui jo la que agafa el menjar de la nevera? No saps que estic de règim?" I després es queda ratllada a veure com pot ser que el menjar desaparegui així com així...

Un sospir de la mare em va indicar que acabava de resoldre el gran misteri de la desaparició del menjar...

...M'he d'inventar una altra excusa perquè si no sabrà el que faig i no tinc ganes que em deixi anar un sermó dels seus, que quan comença... no hi ha qui la pari! Demà tinc examen de química i història. Espero aprovar-los amb la mateixa nota que els primers parcials...

09 de març del 2006:

Per fi s'han acabat!!! Avui m'han donat la nota de Filo i no em puc queixar! Un 8 de mitjana!!! Les Mates han baixat d'un 9 a un 7... Però bé, no m'ha quedat res!! Les altres notes encara no les sé, però posaria la mà al foc que ho he aprovat tot. Hem decidit fer un sopar amb tots els de la classe, només de sentir la paraula sopar ja em poso malalta... Com ho faré davant d'elles per escapar-me al lavabo sense que se n'adonin?... No puc provocar-me els vòmits davant seu, elles no són com la mama, elles saben de què va el tema i saben que últimament no estic massa fina. Tinc por que em vegin fent alguna cosa fora de la normalitat... Però tinc temps encara per pensar-me com m'ho faré. Les notes no són l'únic que m'ha sorprès: avui el Santi m'ha dit que havia de parlar amb mi sobre un tema molt important. Després de classe ha vingut a casa. Quan ha entrat per la porta la mama se m'ha quedat mirant amb una cara que no m'ha fet gaire gràcia. Ella es pensa que entre el Santi i jo hi ha alguna cosa més que amistat... De fet mai li he parlat de les meves relacions amb els nois, penso que no n'ha de fer res ella. Si vol xafardejar que se'n vagi a casa la veïna. Els meus temes amorosos no els hi penso explicar a ella...

Bé, doncs, això, al que anava. En Santi i jo hem entrat a l'habitació: jo estava una mica nerviosa perquè ja sabia de què em volia parlar... Però m'equivocava. M'ha dit una cosa que m'ha deixat de pedra. Després d'un llarg i molest silenci ho ha deixat anar. "M'agrada el Joan". Jo m'ho suposava. M'esperava que en Santi ho fos, però pensava que mai s'atreviria a dir-m'ho. No és que m'hagi agafat per sorpresa, senzillament m'ha deixat ratllada, perquè esperava que em parlés del meu problema. Bé, li he dit que continuaria sent el meu millor amic. I li he dit que lluiti pel Joan, que no doni res per perdut, (l'altre dia vaig estar parlant amb el Joan i vaig notar la sensació de bon rotllo que noto quan estic

amb el Santi. I en un moment de força intimitat... Em va deixar anar el mateix que m'ha dit el Santi avui). Estic contenta pel Santi. Després d'haver parlat una llarga estona m'ha ajudat a triar la roba que em posaré el dia del sopar de classe. Sempre ha tingut bon gust amb la roba i m'encanta anar a comprar amb ell. Després hem anat a berenar, ell ha menjat un paquet de galetes, jo m'he limitat a beure'm un suc de taronja. Sé que si faig algun moviment sospitós davant d'ell... l'hauré cagat perquè em coneix massa. Potser, més i tot, que el pare i la mare.

10 de març del 2006:

Avui el dia ha sigut estressant!! La Mariona m'ha vingut a l'hora de Tecno i m'ha dit que a l'hora del pati l'esperés a la font, que havia de parlar amb mi. L'he vist diferent als altres dies, l'he notat distant, trista... He pensat que les coses amb el Quim no li devien anar bé. Porten ja un any i mig sortint, les han passat de tots colors, però tot i això sempre han sabut tirar endavant. M'he espantat una mica, perquè últimament se'ls veia bé junts.

Després he pensat que potser el que em volia dir no tenia res a veure amb el Quim, potser tenia problemes a casa, els seus pares fa poc que es van separar i ella ho està passant malament.

Semblava que l'hora no s'anés a acabar mai... Per fi ha sonat el timbre i he anat el més ràpid que he pogut al lloc quedat. Feia dies que no parlava amb ella cara a cara, pel messenger, sí que havíem parlat. El primer que m'ha fet quan m'ha vist han sigut dos petons, després m'ha dit..."Et veig més prima". Per un moment m'ha fet sentir bé veure que, per fi, es començava a notar, però quan ha continuat parlant m'he sentit ofesa. M'ha dit que feia un temps que sospitava que jo no mengés i que havia parlat amb la mare sobre el que ella estava veient. La meva reacció ha sortit sense pensar. Li he començat a dir de tot allà al mig, a dir-li que de què anava dient allò de mi. Que, com podia pensar això!!

Ella s'ha limitat a callar, i el seu silenci és el que m'ha fet més mal. Jo esperava que em deixés anar una frase com ara: " Tens raó, ho sento!"... Però no! Res, no m'ha dit res... La ràbia s'anava acumulant en mi, i així de cop, els ulls se m'han començat a emboirar. I n'ha començat a sortir aigua. Jo sóc una persona que poques vegades ploro davant de la gent.

Gairebé ningú m'ha vist plorar mai. M'ho guardo a dintre, la gent no n'ha de fer res. No els ha d'importar el color de les meves llàgrimes. El color que puguin arribar a tenir només el vull saber jo. Però avui, la Mariona l'ha vist. Ha vist que, com tota persona, jo també ploro... Però no li he donat massa temps perquè les veïes. Després d'haver-li dit de tot... Me n'he anat corrents.

En arribar a casa a la tarda ha sigut quan potser m'he adonat de la importància real que té tot això pel que estic passant.

En mirar el mòbil tenia 4 trucades perdudes de la Mariona. De cop, un sentiment de tristesa i inseguretat m'ha fet seva, però el meu orgull és superior a tot i he decidit passar. Però durant la tarda no he pogut parar de pensar, pensava en quan jo era petita, he mirat els àlbums de fotos que la mare té guardats a la saleta, m'he engegat l'aparell de música i m'he submergit en el meu mar de records... He començat pel primer àlbum, com que els tinc numerats ha sigut fàcil anar per ordre. M'ha fet gràcia veure la mare amb un bombo de 3 metres perquè jo era encara dintre d'ella. Després he vist una foto meua plorant... Tota petitona... La veritat és que quan s'acaba de néixer s'és una mica lleig... Anant escoltant música, els records a poc a poc m'han anat fent cada vegada més mal. No m'esperava aquella foto, de fet, ni me'n recordava, que existia. Quan l'he vist allí m'he posat a plorar fort, ja m'era igual si em veia la mare o el pare. Era una foto d'unes colònies d'estiu on sortíem la Mariona i jo amb la cara tota bruta de xocolata, perquè vam fer un joc que a mi m'agradava molt de petita. Et posaves per parelles i ens tapàvem els ulls... Llavors un davant de l'altre, havíem de posar-li a la boca de l'altre un xurro tot empastifat de xocolata. Potser és ara quan m'adono que la Mariona s'ha adonat realment del que em passa i tan sols m'ha intentat ajudar... Però jo no vull, no vull que em tractin com una malalta perquè no ho sóc! El que em passa a mi no és cap malaltia ni res semblant... I aquella paraula que li posen: transtorn psicològic o alimentari... Em repugna sentir a parlar d'això! Jo l'únic que vull és treure'm uns quilos de sobre. Quan vegi que estic a gust amb el meu cos, quan em senti prou guapa pararé. A vegades sembla un descontrol, però jo sabré posar-hi el límit, si més no... Així espero que sigui... Perquè no vull acabar ingressada en un hospital... Però, què cony m'està passant?? Perquè em contradic tota l'estona?? Sóc realment forta per

fora i dèbil per dintre, em faig fàstic!!... Jo no m'aguanto més... Sóc una simple covarda a punt d'abandonar la partida... Buf! Una altra vegada aquesta estúpida sensació!! Potser que pari d'escriure perquè acabaré malament... Porto una paranoia mental inaguantable!! I tot per culpa de l'estúpida conversa amb la Mariona!! Per mi, se'n pot anar a la merda, així de clar!! No en vull saber res més d'ella!!

A més, demà em diuen les notes i estic estressadíssima!! Suposo que no em queda res, però... Amb el conformista i exigent que sóc jo, com em quedí alguna cosa més baixa que un 7 em moro!!

Prou!... Casi que me'n vaig a dormir ja...

La mare s'ha quedat travada aquí, ja no ha pogut llegir res més perquè de fet... Les pàgines restants estan en blanc... Ara, a partir d'aquí, tan sols jo puc saber el que va passar de veritat... M'és molt dur veure com la mare no pot parar de plorar... És l'únic que fa, no crec ni que mengi... Però ja no ve d'aquí i si fins aquí ho he suportat, puc deixar que la meva ment continuï la història fins al final... El dia 11 recordo jo que va començar molt bé, però... Va acabar... Va ser per això que ara estic estirada en aquesta merda de llit sense poder moure ni una sola part del meu cos, ni tan sols el dit petit del peu... Intento navegar pel passat, que ha quedat ple d'aquestes imatges i d'aquests records...

Recordo l'11 de març, la meva ment m'hi transporta i ho veig, veig com va anar tot... Puc recordar i sentir de nou totes i cadascuna de les sensacions d'aquell dia... Reviure'l plenament...

El matí ha anat bé, acceptable, m'han donat la butlleta de les notes: m'he quedat flipant amb el que m'ha quedat al final! Estic contenta... Un 7 a Mates, un 8 a Filo, un 9 a Català, un 9 a Castellà, un 10 d'Anglès, un 8 a Física, un 9 a Dibuix Tècnic, un 7 a Química i un 10 d'Història. Fantàstic! Meravellós! A l'hora del pati hem estat criticant a les que tenen un any menys, és una cosa que ens diverteix fer-la. "Que si mira com va vestida", "Que si aquests pantalons li fan un cul de 3 metres"... Coses així, jo critico per no quedar malament davant

les altres, però en el fons... em sento malament... com quan menjo. Les pastilles no em funcionen. La mare se'm fa cada dia més pesada dient que si ja no li explico tantes coses com abans, que si té por de trencar la barrera que separa la confiança del dubte i no sé quines parides més em diu... Jo ho noto també, a poc a poc he anat deixant de ser jo, m'he anat transformant... No només físicament, sinó que interiorment també em sento feta una merda. El meu cos s'ha anat reduint, fa dos mesos que no em ve la regla... La mare no en sap res, em fa por dir-li, perquè si ho faig pensarà que estic embarassada...

Abans de canviar-me per anar al sopar, m'he mirat al mirall amb roba interior... De dalt a baix, sense deixar-me cap part. I no he pogut evitar pensar en la Mariona, avui no li he mirat la cara, i les de la classe han vist que hi havia mal rotllo perquè de seguida m'han vingut a preguntar coses i l'han començat a deixar verda... Elles són així, segur que a ella li han fet el mateix de mi, li hauran preguntat que què passava i m'hauran deixat d'un color tipus les fulles de l'enciam... En fi, ja passo de tot!

Després de pensar això vaig continuar amb la meva inspecció:

Els **cabells**: Jo tenia una llarga melena rossa, que, a poc a poc, ha anat perdent la intensitat del color, no tinc tant de cabell, i el que em queda està fet un fàstic, i això que me'l rento cada dia amb el xampú aquell tan car que vaig comprar a la perruqueria que conté unes vitamines per evitar que la planxa me'l cremi tant...

Els **ulls**: D'un color ensopit... Abans era verd marronós, de petita no m'agradaven i li deia sempre a la mare que volia unes lentilles, però en anar creixent la gent a poc a poc m'anava dient que eren bonics... I un nen que, de més petita m'agradava, em va dir que tenia uns ulls preciosos, i allí, en aquell moment em vaig sentir la nena més feliç del món. Abans brillaven, amb la mateixa intensitat que brillen els ulls d'un nen petit quan li compren una bossa de laminadures, ara ja no... Abans eren radiants, plens d'il·lusió... Però a poc a poc han anat perdent la gràcia, la lluentor, la vida que tenien... S'han anat apagant.

El **nas**... Crec que és la única part de la cara que s'ha quedat igual. Ni ha augmentat ni ha disminuït. Segueix igual que sempre, petitet, discret... Mai n'he tingut complex, potser és l'única part del cos que s'ha salvat de les meves crítiques.

La **boca**: Amb un regust amarg i plena de panses. Els llavis, igual que els ulls també han anat perdent el color. Eren vermells, com les roses de Sant Jordi, ara estan més rosats, tallats, dèbils, com tot el meu cos...

La **cara**: En general, sota dels ulls tinc unes ulleres morades, ni el maquillatge és ja capaç de dissimular-les... A més tinc bosses d'aquelles... Com si no hagués dormit en tot un mes! Ni l' "antiojeras" –com li dic jo- ni el "pote" ja no poden amb elles...

Passant-me la mà per la cara vaig poder-me notar els ossos, les faccions marcadíssimes, amb superpoca carn, no em queden galtes, i a més a més tinc la pell pàl·lida, esgrogueïda, com la gent gran... El color del rostre també ha anat minvant. De mica en mica...

El **coll**, llarg i prim, blanc, en resum, fastigós! És d'aquelles coses que fa mania veure...

Ja no vaig poder aguantar més i em vaig posar a plorar. M'estava torturant massa, però no pensava deixar la missió a mig camí. Havia decidit començar pel cap i no pararia fins a arribar als peus!

La **clavícula**: Jo el que volia era abaixar-ne una mica el volum, però no arribar a aquest extrem. Aquí m'he passat massa. Estava acomplexada, però... Ara no m'agrada!

En passar-me els dits per aquesta part m'entren calfreds. Esgarrifances, que em recorren tot el cos.

Baixant la clavícula trobo els **pits**... Bé, el que em queda dels pits... De fet, tampoc els havia tingut massa grans mai. Me'n recordo de les bromes que ens portàvem amb les amigues. Que si ens hi haurem de posar uns globus o dels plans que teníem de futur... Una deia: "Jo, quan sigui gran, tinc claríssim que me'ls operaré' i jo reia i deia que aníriem juntes a la operació. Primer l'operarien a una i després a l'altra. Quina gràcia! I a l'hora de Tecnologia quan anàvem al taller i havíem de fer alguna cosa amb silicona allò ja era mortal, i més si fèiem servir la pistola... Doncs això: petits... Semblo una nena que està començant a entrar a la adolescència, i el pitjor de tot, la diferència més gran que hi ha entre aquesta nena i jo és que ella està entrant-hi, en canvi, jo n'estic sortint...

Deixant els pits una mica més avall veig la **panxa** reflectida en aquell mirall. Mai m'havia fet tanta por veure el meu reflex allà a sobre, por i una sensació que em costa d'entendre... Passant la mà per allí sobre noto que se'm marquen massa les costelles. Puc posar el dit perfectament entre la distància que hi ha entre una costella i l'altra. Fent abdominals, l'únic que vaig aconseguir va ser empitjorar-ho tot. El melic... El meu melicet encara hi és, però sembla que no hi vulgui ser. Com si volgués marxar d'aquesta panxa que en teoria és casa seva.

El **cul**... Per molt que el busqui no el trobo pas! Tot os, os, os... Res més. I ja no ens posem a parlar de les **comes**... Semblen dos escuradents, dos simples pals, fràgils com el vent; sembla que s'hagin de trencar i fer trontollar tot el que aguanten en qualsevol moment. I els **peus**, blancs com la llet, amb els dits dels ossos molt marcats, llargs, lletjos... horribles, horribles!!!

Els **braços** ni es noten... Els polos que em posava fa dos o tres anys m'han quedat grans de mànigues. Queden lletjos posats. I el **canell**... Totes les polseres em ballen, fins i tot l'esclava que em va regalar el Santi pel meu aniversari. Em va tan gran que sembla que l'hagi de perdre en qualsevol moment.

Finalment, abans de posar-me la roba i arreglar-me em miro les mans. Uns dits sense ungles, però em consola saber que això és des de sempre, sempre m'ha agradat mossegar-me les ungles, i més quan estic nerviosa. Però, ara, els dits tenen una altra forma. Han adoptat la forma ideal per arribar a ser com unes pinces que s'aferrin fort al fons de la meua boca i em fan treure tot allò que em fa sentir malament. Els àcids del vòmit me'ls han anat deformant, a poc a poc. Quin fàstic!!

Fàstic, sí, fàstic és el que sento... I és que potser la Mariona té raó, potser sí que estic malalta...

No sé ben bé perquè, alguna cosa em va fer girar el cap per mirar l'hora. O m'afanyava o arribava tard. I tal com són els de la classe... Si arribes més de cinc minuts tard ja no hi són, per tant truques... I el saldo... Me'l poso jo! Em vaig posar la roba amb un pim-pam, i em vaig dirigir al lavabo. Sempre el mateix procés. La planxa pel poc cabell que tinc, "l'antiojeras", la base de color, la ratlla negra als ulls, primer baix, després dalt, el rímel, el perfilador de llavis, el "brillo", una mica de colònia i... cap al carrer! Estava llesta, i aquell dia em sentia diferent als altres, tenia ganes de viure cada moment com si fos l'últim. Tenia decidit que l'endemà parlaria amb la meua mare i si feia falta, que algú m'ajudés. Segur que em costaria demanar ajuda, però ho havia de fer...

Però, aquella nit em volia menjar el món, ballar molt, beure molt i lligar!! Sobretot lligar! Feia temps que no sabia res de cap noi... i ja trobava a faltar que em murmuressin a cau d'orella un... "t'estimo, preciosa!"

Caminava ràpid. No volia que em deixessin. Mai havia recorregut la ciutat en tan poc temps. Quan ja arribava, vaig veure quatre gats que s'esperaven al lloc. Vaig pensar que aquest cop no seria jo la última!

A poc a poc va anar arribant tothom. Els sopars de classe sempre em fan gràcia. Són tant monòtons... que acabes rient massa amb ells. Els mateixos de sempre fan els comptes, els altres intenten marxar sense pagar, però mai cola, i sempre hi ha els dos, els de sempre!, que acaben ja borratxos amb la sangria, però en fi! Uns bons somriures no els canvies per res.

Vam arribar al restaurant. Vaig seure entre el Santi i la Marta. En entrar un pessigolleig em va pujar al nas. Sentia una oloreta a pizza... Tenia una gana...puff!! De seguida va venir la cambrera a demanar. La pizza va ser superior a mi i em vaig demanar una margarita amb pernil. De seguida que teníem tots la pizza vam començar a menjar... Per uns instants vaig gaudir del gust del formatge fos barrejat amb el pernil i acompanyat per l'aroma de l'orenga. Vaig gaudir-ne molt i bé, sense pensar en greixos ni en calories, ni en el tipus 10 de les models, ni en els webs PROANA, ni en el bany, però... Ja he dit que només van ser uns instants de plaer. Suposo que jo no devia fer massa bona cara en tornar a recordar el greix i la meva obsessió, perquè el Santi em va preguntar que què em passava.

Li vaig fer que no amb el cap, fent-li entendre que no em passava res. Fingint com havia fet durant els darrers tres mesos. Encara que no ho sembli, fa mal fingir que estàs bé. Quan vaig creure que era el moment, em vaig aixecar i em vaig dirigir al lavabo, amb l'estoig de maquillatge perquè ningú sospités res. La Marta em va dir si volia que vingués, però li vaig dir que no feia falta: "Menja, tranquil·la"...

Un cop al lavabo em vaig tancar allí. El mateix de sempre, 1, 2, 3... i vaig veure el meu rostre sobre l'aigua del vàter. Vaig dubtar de fer-ho o no però... Ja estava... Tan sols una mica més! Tot fora!! Em sentia bé, feliç! Una mica de maquillatge per dissimular i llesta! Perfecta!... A punt per menjar-me la nit. No vaig voler postres, només aigua, sangria...

Després d'estar mitja hora intentant fer quadrar els números... vam baixar al port. Hi érem gairebé tots, faltava una persona sopant, però m'era ben indiferent que hi fos o no, si més no, així m'autoenganyava. Era la Mariona. Se'm feia rara una nit de marxa sense ella.

El Santi em va invitar a un Tequila. Després el Marc a un cubata, jo no bec massa normalment. Em controlo bastant, sobretot si tinc hora de tornada a casa, però aquest cop era diferent. Em quedava a dormir a casa l'àvia. La mare em va deixar. I jo més feliç que ningú, per això aprofitava... Ja anava una mica contenta amb aquestes dues consumicions. Però després vaig invitar la Marta a un altre Tequila i jo també en vaig beure un altre. I després vaig tastar un altre combinat amb taronjada, em va agradar... I una mica més de Tequila... Em sentia flotant en l'aire. Era la reina de la nit.

Vaig començar a ballar i ballar... No sé quanta estona vaig estar ballant i rient sense parar. De cop, se'm va ennuvolat tot. Vaig començar a suar i a tremolar. No m'aguantava. No sabia què tenia... Semblava que les cames no m'aguantessin i vaig caure. I sentia moltes veus al meu voltant. I cops, em pegaven perquè reaccionés però res. I em mullaven la cara. Recordo coses, però no tot exactament. Moments, instants, veus, llums, però no era capaç d'obrir els ulls... M'obrien la boca i em tiraven aire, el boca a boca... I sentia els crits... de la Mariona!! Deia, cridant, plorant, desesperada, xisclant... que sisplau, que avisessin a una ambulància. Uns que s'ho miraven de lluny deien: "Ja li està bé, per borratxa!" i reien, però jo sabia que no era només per l'alcohol... Tant de bo hagués estat només per l'alcohol... Era per tenir l'estómac buit, per haver tret la pizza... per les pastilles que feia temps em prenia desordenadament, per la meva mala alimentació... Era per tot això, tot plegat, tot barrejat... I el pitjor era que a l'ambulància em farien proves i veurien que no havia menjat res i s'adonarien que em poso els dits per vomitar... I li dirien a la mare, i ella es disgustaria... i...

Vaig sentir l'ambulància, deien que la gent s'apartés, la Mariona m'havia agafat la mà, me l'estrenyia fort. Deia que sisplau, que obrís els ulls, que no li fes això. Em feia petons, i les

seves llàgrimes em mullaven. Va demanar pujar a l'ambulància i la van deixar. Estava nerviosa i no parava de preguntar que què tenia... Els metges d'allí li deien que res era clar... Es va espantar. Vaig començar a donar salts, a tremolar molt fort... Em van posar respiració artificial, em sembla, perquè notava una pressió entre la meva boca i el meu nas... No sé... Un tub o alguna cosa per l'estil. Ella plorava fort, molt fort! Jo m'esgarrifava només de sentir-la... Perquè jo la sentia... No la veia, però me la imaginava... Volia parlar, però no podia...

Quan vam arribar a l'hospital em van portar directe a la U.V.I. A ella només li faltava veure això, com se m'emportaven cap allí dintre, on estaven els més malalts... Una infermera es va quedar amb ella, li va explicar que tenia un coma etílic i que em farien proves. Li va demanar que avisés la mare. I ella la va trucar. La mare va arribar molt de pressa, però amb els temps suficient perquè els metges deduïssin que jo havia entrat en coma...

C-O-M-A, quatre lletres, només quatre... Paraula tan simple, massa, per un cop tan fort... A vegades les paraules fan més mal que un cop. I en aquest cas quatre lletres. Quatre lletres van fer que la meva vida pengés d'un fil...

No sé quant de temps ha passat des d'aleshores. No el puc calcular: no sé quants dies, ni quantes nits... ni quantes hores... ni quants minuts... ni quants segons... No ho sé! La mare ha vingut cada dia. I avui hi ha molta gent. A vegades noto que una llum molt forta que vol emportar-me cap on és ella, que m'estira... Em sedueix, com els cants de sirena... És curiós, és com una veu melòdica, una cançó... M'agrada, m'agrada molt... Però encara tinc un sisè sentit: allò que és plaent, de vegades, ens enganya... Veig que si m'apropo a aquella veu melòdica, ja no sento tan clares les paraules de la mare, ni la seva respiració, ni els seus sospirs... Qui és, doncs, aquesta veu melòdica? Ah, sí! La reconec... És el meu contrincant, que vol guanyar aquesta partida a la qual estic sotmesa... La mort... Suposo que és ella, perquè el metge molts cops li diu a la mare que cada vegada té menys

esperances en el meu cas, que no se sap si me'n sortiré i no ho veu molt possible. A ella se li trenca el cor només de sentir això, sempre es fa retrets... Jo sé el que pensa, perquè els seus sospirs i els seus plors m'ho indiquen: "Per què no me'n vaig adonar abans?", "Per què no vaig actuar?", "Per què, filla meva, per què?"... Dubtes i més dubtes passen pel cap de la meva pobra mare, que veu com la filla lluita allà estirada al llit de l'hospital en una línia tan fina, tan dèbil, tan... que separa la vida de la mort... Li fan mal aquestes imatges... Li he fet mal a la meva mare, l'he fet patir, massa!... Aquests pensaments tan tristos, tan durs, m'afebleixen... Però vull ser conscient de la realitat... Prendre consciència del que he fet... Perquè he estat idiota, egoista.

Avui ha vingut la Mariona. Fa temps que no sabia res d'ella. Ha vingut... M'ha fet il·lusió, però vergonya, vergonya per com la vaig tractar aquell dia. No sé si fa massa temps. Però avui sento una sensació diferent. Ella està al meu costat, amb la mà ben agafada a mi. M'ha fet un petó a la galta... Em parlava fluixet i em deia coses boniques... Em portava records, em parlava del feliç que era el Santi amb el Joan, que plegats s'estimaven i s'ajudaven... I no sé per què, potser per venir-me al cap la imatge del Santi, feliç, potser pel petó de la Mariona... No ho sé, però tot plegat m'ha fet que em decidís a moure l'última fitxa que em quedava per jugar. Faria un esforç sublim, el faria, a veure si el meu cos reaccionava... Si no, aquell esforç, ja sé el que em comportaria: la mort... Per tant, aquella carta, aquella, i només aquella, era la que decidiria el meu destí. Depenia d'ella, una mala jugada acabaria amb la meva vida... Però calia arriscar-se, la mare, la Mariona, el Santi... tots plegats s'ho mereixien...

L'altra banda, la veu melòdica, em pressionava... Les galtes de suor freda baixaven per dintre meu... La mare em va agafar l'altra mà, perquè va notar que alguna cosa estranya em passava... "Mariona, toca el timbre! Cridem a la infermera" exclamava... Però jo tenia posada la vista sobre la meva carta. Creia que podia ser aquella... I amb decisió, la vaig tirar.

La mort em va somriure... Després va fer una rialla malèfica, que em va posar altre cop la pell de gallina. Em va dir: "Prepara't per escoltar el que et vaig a dir: t'has volgut enfrontar amb mi, me l'has jugat, ets atrevida i valenta, però... amb mi, no s'hi juga"... No! No! No! Ho havia perdut tot!! Nooooo! S'havia acabat... Noooooo! La meva vida, la mare, en Santi, la Mariona... Tothom... Ja no obriria mai més els ulls, ja no els podria dir tot el que jo sentia, hauria de callar per sempre... No! No era just! No! "Un últim esforç, va" em dictava el cor... La mort, però, va continuar parlant: "Quan es juga, de vegades, es juga... però massa sovint es perd" Una forta rialla... "Espero que et vagi bé"... Després silenci... silenci i res més...

No notava res, semblava que estigués volant... Estava exhausta... Només silenci, silenci... Ni un alè... No tenia ni ganes de pensar... De tant silenci, de tanta pau... Però, de sobte, alguna cosa va trencar el silenci: aquella màquina del meu costat, que m'havia acompanyat els darrers temps, va fer un soroll estrany... Pip, pip, pip, pip... Era un to diferent, més accelerat... El vaig sentir... Encara estava tensa... La mare xisclava, la sentia, no sabia què passava... La Mariona no deia res, només m'agafava fort de la mà... Patia... I jo, jo també patia... Però aquella pau, aquella serenor...

Aleshores, en aquell precís instant... Ho vaig notar, més que mai, una força interna, alguna cosa... Una força que sortia del meu cor i es dirigia cap a l'exterior, buscava una sortida, una escapatòria... Volia volar. Pip pip pip... Repetia ràpidament la màquina... Per dins, la força anava cap a les meves artèries i les meves venes... Del cor, als pulmons, dels pulmons als ronyons, cap a la medul·la espinal, cap al cervell, cap al fetge, cap a l'estómac... Pip pip pip... I notava cada cop més la sensació de pau... Aquella força, amb pressa, recorria d'una manera estranya el meu interior... I d'allà, cap a les extremitats superiors... El meu braç esquerre... El colze... Pip pip pip... La màquina accelerada... Cada múscul, cada cèl·lula... Arribaven metges al meu costat i infermeres... Pip pip pip... El canell... La mà, adolorida, de tant de temps de dur el "suero", uns blaus hi tenia... Pip pip pip... Aquella força volia fugir, volia anar-se'n... I en aquell moment, quan vaig veure que

anava a fugir just per la punta del dit petit de la meua mà, quan sentia més ràpid el pip pip pip insistent de la màquina, la vaig tancar, vaig cloure la mà, per retenir-la, perquè es quedés a dins meu... Lluitava amb les meves dèbils forces per retenir-la... “No fugis!” em semblava sentir... “Espera’t”...

Pip pip pip... pip pip pip pip... Pip pip... pipp... Pip pip pip... pip pip pip pip... Pip pip... pipp...

I no va fugir... Vaig cloure la mà just a temps... Vaig cloure la mà... I tant! La vaig retenir... I amb aquell subtil gest, aquell petit gest, havia estret també la mà a la Mariona... M'havia mogut... M'havia mogut... M'havia mogut!!! I allò em va esperonar... I, a poc a poc, vaig lluitar per descloure els ulls... M'enlluernava tanta claror... Però n'estava tipa de tanta foscor!!

I aleshores, me'n vaig adonar... Havia guanyat jo!

La carta l'havia escollit bé... I vaig aprendre una lliçó de la partida: ja que no pots escollir al contrincant, escull la manera de viure, perquè una simple i penosa obsessió pot acabar amb tu.

De mica en mica, els petons de la mare i la Mariona m'han fet somriure, he acceptat que tinc bulímia i he decidit curar-me. Aniré a un centre per recuperar-me. Quan li he dit a la mare... L'he fet plorar un altra vegada, però aquest cop d'emoció... M'ha quedat clara la lliçó: pensa les coses dues vegades abans d'actuar...mai saps on pots ser capaç d'arribar...